

LĀTVAS

No. 37. Metai X

Rugsējo-Sept. 6, 1930

BTSSR valst.
respublikānē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

“ L A I V A S ”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

GAL. 3, 16—22.

ROLIAI, Pažadėjimai buvo padaryti Abraomui ir jo sėklai. Nesakoma: ir sėkloms, lyg kad jų būtų daug, bet apie vieną: Ir tavo sėklai, tai yra Kristui. Taigi, aš sakau taip: Dievo patvirtintojo testamento duotasis po keturių šimtų ir trijų dešimtų metų įstatymas nepanaikina, taip kad pažadėjimas įstutų nieku. Nes jei tėvainystė gaunama įstatymu, jau ne be pažadėjimas. Bet Abraomui Dievas ją davė pažadėjimu. Tai kam gi įstatymas? Jis pridėtas dėl pažengimų, iki ateis ainis, kuriam buvo duotas pažadėjimas. Įstatymas angelų įsakymas tarpininką. Tarpininko nėra kame yra vienas. Dievas gi yra vienas. Taigi, ar įstatymas yra priešingas Dievo pažadėjimui? Anaiptol. Nes jei būtų buvęs duotas įstatymas, kur galėtų padaryti gyvus, teismus būtų tikrai iš įstatymo. Bet Raštas užrakino visa po nuodėme; pažadė-

E v a n g e l i j a

LUK. 17, 11—19.

NUO metu Jėzus keliaudamas į Jeruzalę ėjo tarp Samarijos ir Galilejos. Jam įeinant į vieną sodžių, jis sutiko dešimts raupsuotų vyrų; jie sustojo atstu ir pakėlę balsą, sakė: Jėzau, mokytojau, pasigailėk mūsų. Pamatęs juos, jis tarė: Eikite, pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, kad beeidami jie pasveiko. Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas, sugrįžo garbindamas dideliu balsu Dievą ir dėkodamas parpuolė ant veido prie jo kojų; tai buvo samaritonas. Atsiliepdamas Jėzus tarė: Argi ne dešimts pagijo? kur gi devyni? Neatsirado, kas sugrįžęs duotų garbę Dievui, kaip tik šitas sveimtautis. Taigi jis jam tarė: Kelkis, eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.

jimas turėjo būti suteiktas tikintiesiems tikėjimu į Jėzų Kristų.

“Mylėkite savo neprietelius, gera darykite tiems, kurie jus nekenčia. Laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir melskitės už šmeižiančius jus” (Luk. 6, 27-28).

“Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elgkitės kaip vyrai ir bukite stiprus. Visa, ką jūs darote, tebunie daroma meilėje” (I Kor. 16, 13-14).

Eucharistinis Kongresas

Dievas yra. Jis yra tik vienas. Dievuje yra trys dieviškieji asmenys. Pirmasis asmuo yra Dievas Tėvas, antrasis — Dievas Sūnus, trečiasis — Šventoji Dvasia. Visi trys asmenys vienoje Dievo prigimtyje paimti yra vadinami Švenčiausiąja Trejybe.

Ta Šv. Trejybė mylėjo žmogų, kuomet jis buvo tveriamas. Jį sutvėrė panašų į save. Jį pastatė nedaug žemiau už angelus. Jį papuošė savo malonės gražumu ir prakilnumu. Jį išaukštino proto šviesa, valios laisve. Nekaltybė ir laimė buvo kasdieninės žmogaus gyvenimo palydovės.

Didelėje aukštybėje, garbėje ir laimėje Dievas pastatė žmogų. Neužteko to žmogui. Jis sumanė lipti aukšty, ne jam skirton vieton. Neapsižiūrėjo, kas jį ten veda. Jis paklausė piktos, blogos, kerštingos valios vado. Jis paklausė veidmainingo vado. Tasai vadas ro-dė kelią į didesnę laimę, bet rengė, Dievo paveikslui, žmogaus sielai pražutį. Piktasis vadas, šėtonas, paslėpė baisųjį pavojų, kuris stovėjo ant kelio į „aukštesnę laimę.“ Apjakintas, apgautas, suviliotas, sumulktas žmogus, akiai paklausęs prisimetusio prieteliu, pikto patarėjo, ištiesė rankas, žengė, slydo ir susikūlė.

Nuo puolimo subyrėjo Dievo malonės gražumas ir prakilnumas žmoguje. Jos gyvas, skaistus dangiškas blizgėjimas ir žerėjimas pranyko. Guli žmogus kaip negyvas. Žiūri, bet jo akys jau nemato grožybių, kurias matė. Žmogus šaukiasi proto šviesoš, bet jį spingso lyg senovėje deginama balana, lyg menka kerosininė lempūtė. Jau žmogus nemato Dievo.

Dievas žiūri. Ugi nėra žmogaus to-

je aukštybėje, kurioje jį pastatė. Kur jis? Dievas šaukia: „Adomai, Adomai, kur tu?“ Adomas pasislėpęs. Jis supranta, kad jau bloga. Atgal kelio jau neranda. Atsimena buvusią laimę ir didybę, bet kaip jį sugryžti? Nerimastis ima skverbtis jo sielon. Sąžinė graužia. Prarado laimę sau ir savo visai giminei. Tapo paskutinis skurdžius ir dvasios skurdą paliks savo vaikams. Neranda kelio į buvusią laimę, o kas jį parodys jo vaikams ir vaikų vaikams. Jis nuogas. Piktasis vadas nuplėšė rūbus nuo jo sielos. Kas juos jam atgaus? Kas duos rūbus jo vaikams ir visai giminei?

Ai baisu, skaudu, neramu!

Taip yra ir dabar su visais, katalikiškai krikštytais, Bažnyčios išmokytais, ant kelio į amžinąją laimę pastatytais, bet kurie piktos, kerštingos valios vadų paklauso ir nuo tikrojo kelio nueina.

Šv. Trejybė nupuolusio žmogaus nesustojo mylėjus. Ji pasiuntė antrąjį savo asmenį, Dievo Sūnų, žemėn. Jis, pasilikdamas Dievu, turėdamas Dievo prigimtį ir asmenį, priėmė žmogiškąją prigimtį. Žodžiu, jis tapo žmogumi. Del ko? Ugi kad atlygintų Dievui už žmonių prasižengimus, kad pakeltų žmogų iš jo nupuolimo, kad pridengtų jo sielos nuogumą, kad parodytų kelią atgal į laimę.

Visi tie Dievo darbai yra tikri faktai. Visi jie atlikti vien tik žmonių laimei ir gerovei. Dievas be jų ir be pačių žmonių galėjo apsieiti. Jo laimė ir garbė ne nuo jų priklauso. Bet Jis juos atliko.

Kaip žmogus privalo jaustis jų aki-vaizdoje?

Jei jis jau sugyvulėjęs ir gyvena tik

pojučiais, aistromis ir geiduliais; jei jo idealai ne aukštesni už paprasto gyvūno, jei jis tik tiek žino, kad kada nors numirs ir viskas baigsis, tai jis nieko nejaus. Jis pro tuos Dievo atliktus darbus praeis, kaip praeina mulas, arklys ar kokis kitas gyvulys. Jam kryžius, Bažnyčia, sakramentai, Kristus, Jo stebuklai nieka nereiškia.

Jei žmoguje dar yra likęs šis bei tas dieviško, jei jis ieško tiesos ir šviesos, jei jis jaučiasi nupuolęs ir ieško prakilnumo; jei jis žino esąs paklydęs ir ieško tikrojo kelio, jis tų Dievo darbų akivaizdoje subrus, sukrus, stos, ieškos, tiesą ras Hosanna užgiedos.

Jėzus Kristus rengėsi atpirkimo darbą baigti. Žmonės to dar aiškiai nematė, bet jų sielos jautė, kad joms artinasi per Jėzų kita, nauja gadynė.

Pradžiuo jų dvasia. Pakilo aukštytyn širdys. Geriausieji jausmai atgijo. Meilė, pagarba, dėkingumas, džiaugsmas nerimsta lyg ugniakalnio viduriai.

Štai asilaitė su asilaičiu. Ant jų deida puikius užtiesimus. Tuos gyvulėlius, to laiko komunikacijos priemones, puikiai puošia. Ant jų sodina Jėzų. Jis sėda. Jo rankoje žalia palmos šakelė. Jis nekariauti eina. Jis eina duoti ramybę sieloms. Jis eina išliuosuoti žmoniją. Jis keliauja ją pakelti iš nupuolimo. Žmonėms išsiveržia "Hosanna. Palaimintojas, kuris eina Viešpaties vardan." Kartu, krinta ant kelio, kuriuo Kristus joja, gėlės, medžių šakelės, net puikūs parėdai tiesiami. Minios eina pirma, paskui iš šonų. Visų, išskyrus atkakluosius Kristaus priešus, veidai reiškia džiaugsmą ir viltį.

Taip pagerbė Kristų, dar nematę didžiausių Jo darbų, Jo meilės ir pasiukojimo stebuklų. Kaip gerbiamas turi būt Kristus, kuomet žmonės stoja dabar visų Jo darbų akivaizdoje? Kas

turi darytis dabar katalikų visų krikščionių ir šiaip dar nesugyvulėjusių žmonių, kuomet prieš jų akis atsistojo jų pačių sena, liūdna istorija ir Kristaus darbai, kurie tai žmonių istorijai davė kitą kryptį ir nušvietė jiems kelią į šviesią, skaisčią, laimingą, amžiną ateitį.

Katalikai susirado būdų gerbti Jėzų ir reikšti Jam viešai savo giliausius tikėjimo, vilties, meilės, pagarbos, dėkingumo, džiaugsmo ir permaldavimo jausmus.

Katalikai neturi Jėzaus tokiaime pavidale kaip žydai anuomet turėjo, bet turi Jį kitokiame pavidale. Jie Jį turi dabar Šv. Sakramente. Bet turi Jį, tą patį Jėzų Kristų. Jie turi Jį su Jo atliktais žmonių gerovei darbais.

Štai tarp daugelio kitų būdų gerbti Jėzų, katalikai turi tarptautinius ir tautinius Eucharistinius Kongresus.

Per juos Jėzus rodomas visoje Jo didybėje ir garbėje. Čia Jam katalikai iš širdies gausumo aukoja savo kūną, sielą, turtą, maldas, vargus, ašaras ir džiaugsmus.

Eucharistinių Kongresų iškilmės toli viršija iškilmingą Jėzaus žengimą į Jeruzalę. Čia Jėzus, ne ant asilaitės pasodintas, bet aukso, brangiais akmenimis puoštame soste, monstrancijoje, nešamas. Jis čia paprastai nešamas garbingiausio iš žmonių tarpo asmens. Tūkstantiniai chorai vaikelių ir suaugusių gieda iškilmingiausius himnus; tūkstantinių minių akys ir širdys lydi savo Viešpatį ir Išganytoją. Iškalbingiausi pamokslininkai stato prieš visų akis Jėzų su Jo darbais; rodo į Jėzų Jo garbėje ir kartoja, ką Jėzus pasakė: Eisiu pas Tėvą, kad parengčiau jums vietas, kad jus ten atsiimčiau ir kad jūsų džiaugsmui nebūtų galo."

Kaip turi būti linksma, kaip malo-

nu kiekvienam tikinčiajam, mylinčiam Jėzų, prisiminus, kad bus laikas, kada ne šios žemelės grubiais, kietais keliais jau vaikštinėsiu, bet "žvaigždėmis grįstais keliais vaikštinėsiu ir į Viešpaties skaistų veidą pažiūrėsiu."

Bus laikas, kada Jėzų regėsiu ne tikėjimo akimis, po pavidalais duonos pasislėpusį, bet veidas į veidą, taip kaip Jis yra.

Bus laikas, kad Jėzų garbinsiu ne žmonių surengtame Eucharistiniame Kongrese, bet angelų ir šventųjų surengtoje iškilmėje. Ten matysiu Jėzų ne žmonių žodžiais man nupieštą, bet tokį, kokį Jį Tėvas padarė danguje, sodindamas savo dešinėje.

Tautinis Amerikos Eucharistinis Kongresas šiomet įvyks Omaha, Nebr. Rugsėjo 23 ir 24 d. Tai bus Šeštasis Tautinis Eucharistinis Kongresas Amerikoje.

Sieme Kongrese bus katalikų netik Jungt. Am. Valstybių, bet iš Kana dos, Porto Rico ir iš kitur.

KATALIKŲ PASAULY

Pranciškonų Misijos.

ROMA. Pranciškonai vienuoliai neseniai paskelbė savo misijų darbo išdavus. Pasirodo, kad 51 teritorijoje, pagonų apgyventoje, jie turi dabar 2,468,578 katalikus, 104,048 berengiamus pakrikštyti. Pagonų tose teritorijose yra 85,114,381.

Misijų darbą dirba viso 13,521 asmuo. Jų tarpe 2,748 kunigai ir broliai ir 2,636 seserys. Kiti yra katekėtai, mokytojai ir šiaip darbininkai.

DUBLINAS, Airija. — Lankydamas savo tėviškę susirgo ir mirė kun. A. J. Grogan, šv. Marijos P. Ražančiaus parapijos, New Yorko mieste, klebonas, Airių Ateivybės Namų direktorius. Apie 30 metų velionis rūpinosi airių išeivių reikalais New Yorke.

Jau pranešė dalyvausią Kongrese penki arkivyskupai, 28 vyskupai, trys abbatai. Tarp arkivyskupų bus Jo Malonybės James C. McGuigan, Reginos arkivyskupas, Saskatchewan, Kanada ir Edvardas V. Byrne, San Juan, Porto Riso, arkivyskupas.

Dalyvaus taip pat Chicagos kardinolas, Jurgis Mundelein. Kongrese jis kalbės apie "švenčiausiąjį Sakramentą ir Katalikų Akciją." Bus ir šv. Tėvo delegatas Am. Jungt. Valstybėms, arkivyskupas Pietro Fumasoni-Biondini.

Taigi didi Jėzaus garbei iškilmė jau rengiama Omaha, Nebr. Nuo jos šimtai tūkstančių žmonių sielos atsigaus, atgis, sustiprės ir kils gražiausi darbai aukšty, kaip kyla melsvi, kvepianti smilkalo dūmai prie altoriaus.

Daugybei lietuvių teks tos iškilmės regėti. Reikia melstis, kad jos jiems daug gražios dvasinės naudos atneštų. Lietuvių tarpe Amerikoje dar per mažai užsiliepsnojus meilė Eucharistinio Jėzaus.

PARYŽIUS, Francija. — St. Brieu vyskupas Serrand pradėjo griežtą kovą nepadoriems šokiams. Vyskupas įsakė, kad įvairiais parapijų reikalais rengiant pramogas, būtų apsieinama be šokių.

ROMA. — Čia gauta žinių, kad kuomet komunistų gaujos užplūdo Čangša miestą Kinijoje, jie ten atrado ir pagrobė italų misijonierių kun. Julijų Baima, kurs jau apie 20 metų Kinijoje misijonieriauja.

Čangša yra katalikų vyskupo J. Mondaini sėdyba.

Ne pirmu kartu Čangša apylinkės nukentėjusios nuo komunistų. Pirm kelerių metų Čangša vikarijate komunistai tik vienu bažnytinių savasčių yra sunaikinę apie 50,000 dolerių vertės. Tais metais nukentėjo net 29 bažnyčios. Jos apiplėštos, kai kurios apgriauts arba sudegintos.

Kapinės.

Rašo *Kun. D-ras J. Vaitkevičius, M. I. C.*

(Tąsa).

Kad neužemus perdaug žemės kapais, nes kartais savininkas perdaug jos ir neturėjo, o kaip kada, kad nepagadinus sodo išvaizdos, kuriame kapai buvo taisomi, pradėta kastis po žeme, pradėta daryti takai, kaip kad anglekasiai daro anglims išimti, o sienose kalti skyles lentynų pavidale, kur galėtų isėti numirėlių kūnai. Vietas tas užmūrindavo arba pridengdavo murmulio lenta su parašu, kas ilsis už tos lentos.

Pasaulinės valdžios akyse laidojime vietos skaitėsi šventos ir neliečiamos — locus religioſus — policija nesikišo į jas visiškai, todėl net persekiojimų metu krikščionys rasdavo sau ramybės tuose požemiuose, galėjo ramiai laidoti savo numirėlius, o net pamaldas laikyti, kuomet būdavo uždrausta jiems daryti susirinkimus ant viršaus.

Iš pradžių Romos valdžia neskyrė krikščionių nuo žydų, manė krikščionis esant kokia žydų atskala arba sekta. Kadangi žydų tikėjimas Romos valstybėje nebuvo draudžiamas, taigi krikščionys naudojosi kurį laiką ta laisve, kurią turėjo žydai. Bent krikščionių kapai, reikia spėti, buvo sau įsigiję pilietybės teises; pagonys apsiprato su jais ir paliko ramybėje net persekiojimų laikais.

Sunkioje padėty turėjo atsidurti tie kapai, kuomet pagoniškos laidojimo bendrovės, kolegijomis vadinamos, gavo iš valdžios teisę turėti savo žinioje visas laidojimo vietas. Ar leista buvo kurti tokios bendrovės ir krikščionims, tikrą žinią nėra.

De Rossi, gilus tų požeminių kapinių

žinovas ir jų atradėjas, spėja, kad krikščionys turėję tokias bendroves, kad joms buvusios suteiktos teisės, lygios su pagoniškomis, kad tik tokiu būdu galima, jo nuomone, išaiškinti krikščioniškųjų kapinių išsilaikymą ir plitimą persekiojimų metu, nes policija, atidavusi sykį kapų priežiūrą bendrovei, nebesikišo daugiau į tą reikalą, labai išmintingai manydama, kad numirėliai nėra pavojingi nė valstybei, nė jos politikai, numirėliai nedaro revoliucijų.

Pagonys turėjo paprotį minėti trečią dieną po mirties, devintą, trisdešimtą ir metines sukaktuves, tais tikslais ir rinkdavosi prie savo numirėlių kapų. Kadangi toki minėjimai neapseidavo be vaišių, taigi galima numanyti, kad giminės ir geri nabašninko prieteliai neaplenkdavo tų paminėjimų. Kad dabar suteikus nors kiek patogumų tiems susirinkimams, netoli įžangos į požemius buvo kasamos platėsnės vietos tarsi kambariai, kriptomis vadinami, kuriuose galėtų tilpti didesnis žmonių būrys. Aplankę nabašninko kapą, prisiminę jo gerus darbus ir dorybes, atėidavo į tos kriptas nusiraminti ir pasivaišinti, žinoma numirėlio kaštu, arba jo artimiausiųjų paveldėtojų.

Toki pagonų papročiai be galo buvo parankūs krikščionims, ypatingai persekiojimų metu, kada būdavo uždrausti visi jų susirinkimai ir sekami policijos. Po priedanga įvairių sukaktuvių galėjo rinktis požemėse ir ten turėti visas pamaldas, šv. Mišių neišskyrus, nekreipiant niekeno dėmesio.

(Bus daugiau).

40 EKSCELENCIA TIE OLIMPO VYSKUPAS P. BEČYS, M. I. C. ROMOS MARIJONŲ TAIPĖ

Vyskupo kairėje sėdi amerikiečiams pažįstamas gerb. kun. Kazimieras Iškailis, generalinis Marijonų Kongregacijos sekretorius ir Marijonų Namų Romoje vyresnysis. Kun. K. Reikaitis gyveno keletą metų Chicagoje, redagavo savaitraštį "Laiqą". Apilinkni susitofiusioji yra visi Marijonai klierikai, Universitetų studentai. Jų tarpe asinomi amerikiečiai studentai, bushineji kunigrai, Marijonų Kolegija Romoje yra prie Piazza di S. Nicolo da Tolentino, 31 Roma (195).

J. E. vysk. P. Bičys šiomis dienomis lankosi Prancuzijoje, lankydamas rusų katalikų bažnyčias. Į Romą pargrįž rugsėjo pabaigoje.

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tąsa).

3. Nusilpnina valią, nes kiek kartų žmogus pasiduoda netvarkingiems geismams, tiek kartų tuos geidulius stiprina, o savo valią silpnina.

Neprotinga yra manyti, būk į senatvę ištvirkėlis ims taisyti. Tikrai, reikia nepaprastos Dievo malonės, kad panašus asmuo galėtų kada nors išgalėjusius geidulius apmalšinti.

4. Pažemina žmogaus vertę. Žmogaus vertę glūdi sielos tyrumė, skaidriame panašume V. Dievui, artimiausiame su Juo susivienijime. Kas nuoširdžiai ir tikrai myli Dievą, pasidaro Jam vis labiau ir labiau panašus. Kas myli žemės purvus, — tampa panašus purvams. Nuodėmingi netvarkomi geiduliai suteršia skaisčių sielos veidą ir pažemina visą žmogaus dorovinę vertę.

Iš to seka, jog reikia sutvarkyti žmogiškos prigimties jausminguosius geismus.

K a i p s u t v a r k y t i ? Visi mūsų geiduliai, k. a. meilė, neapykanta, džiaugsmas, baimė ir t.t. kyla mummyse, veikiant tam tikrai minčiai, idėjai. Kadangi mintijame, jog tasai žmogus mus myli ir mes jį mylime; jeigu manome, jog jis mūsų nekenčia, imame jo nekęsti ir t.t. Minties jėga yra labai didelė. Ji nepasilieka neveikli, bet būtinai ieško būdo pasireikšti, įsikūnyti. Todėl, kas nuolat tyčiomis užsiima blogomis mintimis, negalimas daiktas, kad pajėgtų suvaldyti kūno geidulius.

Norėdami gi atsikratyti negeistinos minties ir suvaldyti kylantį geidulį, būtinai turime rasti galingesnę mintį, idėją. Pav. mirė brangus asmuo. Liūdėsysis lengvai gali užvaldyti žmogų. Į nusiminimą įpuolęs, gali padaryti daug dvasinės sau skriaudos. Prieš liūdėsio geidulį statoma vilties ir džiaugsmo mintis, būtent: mirusis yra pas Dievą, kovą baigęs, džiaugsme ir kad mes amženybėje susitaikysime ir bendrausime su juo.

Be galo yra svarbu, tvarkant savo geidulius, kad mūsų mintys būtų skaisčios, kilnios, šventos ir kad jos būtų mummyse pastoviai. Šventas mintis palaiko: dvasinis skaitymas, pamokslai, trumpi aktai, dvasiškoji Komunija, dažnas prisiminimas Dievo akyvaizdos ir visi kiti dvasiniai pratimai, — vis tai pagalba žmogui prigimties srityje, o taipgi Dievo malonės srityje, nes tais pratimais užsipelnome gausesnių Dievo malonių.

Pakilus kuriam nors netvarkingam geiduliui, panaudokime visas prigimtines ir antprigimtines priemones tam geiduliui nugalėti. Pav. sukilo neapykanta ar nebviltis.

1. Tuoju pakeisk užsiėmimą, vietą ir savo mintį, pav. kenčiantį Išganytoją prisimines.

2. Bent trumpais atodūsiais prašyk Dievo pagalbos.

3. Susijaudinęs, susierzinęs nekalbėk, verčiau įsivaizdink sau mylimus asmenis, būk jų patarimų klausaisi; atsimink, jog Dievas tavo širdies nelabumą mato, žino.

4. Jeigu sukilo džiaugsmą teikiantieji, bet netvarkingi geiduliai, panaudok savo vaidentuvės jėgą ir atmintį. Prisimink dorus, garbingus užsiėmimus, šventą džiaugsmą, rišk kurį nors svarbų gyvenimo klausimą. Jei gali, eik pasivaikščioti su kitais, ar pasikalbėti. Žinok, geiduliams pasidavęs, nutolsti nuo tobulumo, išsistatai pavojun amžinai pražūti, gali daug ką papiktinti.

5. Pakilusius netvarkingus geidulius nugalėk priešingais gerais veiksmais. Pav. sukilo nepamėgimo, piktumo, antipatijos jausmas. Tuooj pasirūpink savo netvarkingą geidulį nugalėti, stengdamasis įgyti prielankumo, patar naudamas tam asmeniui ir melddamasis už jį. Sukilo, pavyzdin, nuodėmingo prisirišimo geidulys. Pergalėk jį, vengdamas susitikti pats vienas su tuo asmeniu, arba, jei to negali išvengti, būk rimtas, šaltas, kaip visiems kitiems žmonėms.

Priešingi geiduliams aktai sustiprina dorybę ir padeda žmogui sparčiau žengti tobulumo keliais.

IV SIELOS GALIŲ VALYMAS.

43. Sielos Galios.

Turime tris sielos galias: atmintį, protą ir valią. Jos yra išvidinės žmogaus pajėgos. Bet jos yra priklausomos viena nuo kitos. Yra žinomas dėsnis, kad valia nieko negeidžia, jei pirmiau protas nenurodys jai kaip pageidautiną dalyką. Protas-gi savo sprendimuose turi vadovautis ir prisilaikyti prie V. Dievo įsakymų. Apreikštųjų tiesų ir nuostatų prisiminimas turi vadovauti protui, kuris tuo būdu turi savyje dvilybę išminties šviesą: supratimą ir tikėjimą. Tomis trimis sielos galiomis mes esame panašūs Šv. Trejybei, kaip mokina šv. Tomas.

Kaip Dievas Tėvas yra priežastis Dievo Sūnaus ir abudu Šv. Dvasios taip atmintis sieloje yra protingumo priežastis, o išmintis, — laisvos valios priežastis.

Šios aukštesnės sielos galios privalo valdyti ir tvarkyti visas kitas žmogiškos prigimties galias, pojūčius, geismus. Bet, dėja, nevisada taip būna.

Protas turėtų siekti tiesos ir, tiesą pažinęs, nurodyti valiai teisingus darytinus veiksmus. Bet šv. Povilas Apaštalas, kalbėdamas apie senovės išminčius, sako: „pažinę Dievą, jie negarbino jo kaip Dievo ir nedėkojo; savo mintyse pasidarė tušti, ir neišmintinga jų širdis aptemo. Tardamies esą išmintingi, pasidarė paiki.“ (Rom. 1. 21-22).

Atmintis turėtų nuolat priminti mums Dievo gerumą ir Jo suteiktasias malones, bet žmogus, per daug pasitikėdamas savim, pamiršta Dievą ir nusikalsta. Panašiai atsitiko su šv. Petru. Gaidžiui sugiedojus, jis prisiminė, ką Jėzus buvo jam pasakęs, būtent: „pirma negu gaidys giedos, tu tris kartus manęs išsiginsi. Ir išėjęs laukan jis graudžiai verkė“ (Mat. 26, 75).

Visi žmonių nusikaltimai V. Dievui yra laisvos žmogaus valios padariniai. Išganytojas

pasakė: „iš širdies išeina piktos mintys, žmogūdystės, svetimoterystės, paleistuvystės, vadygystės, neteisingi liūdidimai, piktžodžiai.“ (Mat. 15, 19).

Visa tai rodo, jog kilniausios žmogaus prigimties galios: atmintis, protas ir valia kartais neveikia tiksliai. Tose galiose pasireiškia įvairių ydų. Ydas gi būtinai reikia pašalinti.

Užtat reikia atitaisyti proto suklydimai, atminties pamiršimai ir valios netikslumai. Valia privalo pasiduoti teisingojo proto sprendimams, turi būti apmarinama, ne savo, o svetimą valią pildydama.

Laisvoji žmogaus valia, nors tikrumoj vadovaujasi proto nurodymais, bet ji, kūno pojūčių ir geidulių paverpta, nukreipia kartais teisingąjį proto sprendimą klaidon. Tuom ji ardo sielos pajėgų sutartinę, iškreipia sąžinės balsą, sukelia neramybę.

Dvasinės tobulybės siekiantieji asmenys nepalieka nesutvarkę savo sielos galių. Kiek galėdami, rūpinasi pažinti savo sielos galių ydas, rasti tinkamas priemones toms ydoms pašalinti ir, valant savo sielą, tas priemones įgyvendinti.

Šiame skyriuje bus nurodyta, bent suglaustai, sielos galių valymo nuostatai.

(Bus daugiau)

Senoji Barbora

Misijonieriai.

Viename Pensilvanijos mieste buvo misijos. Misijonieriai kvietė visus dalyvauti misijose ir naudotis šiuo metu Bažnyčios teikiamomis malonėmis. Per misijas net ir didžiausi nusikaltėliai galį gauti iš Dievo malonės.

Kad tas misijonierių balsas galėtų kuo plačiau tarp lietuvių praplsti, misijonieriai kvietė visus esančius bažnyčioje — ir vyrus ir moteris ateiti į talką ir padėti Kristui susiieškoti prapuolusias aveles. Kiekvienas per misijas galįs tapti misijonierium ir Kristui patarnauti.

Šis misijonierių kvietimas ypač įkrito į širdį senutei Barbora, kuri savo kaimynystėje žinojo vieną visą šeimyną tikėjime labai apsileidusią. —

— Tai, kad Dievas man padėtų tuos nelaiminguosius prikalbinti pasinaudoti misijomis. Tikrai būčiau laiminga, jei tiek sielų Jėzui suieškočiau ir iš mūsų tarpo papiktinimą pašalinčiau.

Kad Dievas padėtų įvykdyti tą gražią mintį, senoji Barbora atsiklaupė, sukalbėjo porą Sveika Marijų ir, pakėlus akis į Jėzaus širdies paveikslą, atsiduso:

— Geriausias Jėzau, padėk atverti man tas atšalusias sielas!

Rengimasis į Misijas.

Melsdamos, Barbora turėjo mintyje seną neregį Daminą Dešrelę ir visą jo šeimyną. Ištvirkusią jo žmoną, du sūnu ir marčią.

Bet nuo ko čia pradėjus? Kaip čia prie jų priėjus? Galvojo visą dieną. Paskui ir visą naktį negalėjo užmigti, vis nesugalvodama, kaip patraukti prie

Jėzaus šią netikėlių šeimyną. Jau beveik pradėjo imti nusiminimas.

— Et, ką aš sena nemokša padarysiu. Jie kunigų neklauso, tai ką čia manęs klausys? Ir buvo jau bėketinanti atsizadėti savo gražaus sumanymo. Bet kažin kas, turbūt angelas sargas, vis jai kuždėjo:

— Nenusimink, graži mintis atėjo, neapleisk jos. Misijonierium kiekvienas gali būti. Nepaisyk savo senumo ir prastumo. Dievas dažnai kaip tik prastutėlius ir nemokšas pasirenka dideliems darbams nuveikti. Juk prastučiai, nemokšos žuvininkai — šv. Petras ir kiti apaštalai visą pasaulį Kristui surado. Ne tau vienai rūpi šios šeimynos atvertimas, Kristui dar labiau rūpi.

Šitos minties sustiprinta, pagalios nutarė kaip išmano, taip pradėt savo darbą.

Daminas Dešrelė senelis—neregis. Jo žmona jau seniai jį pametė ir su kitu išbėgo. Vaikai abu bedieviai — jiems nerūpi senas paliegęs tėvas. Marti tokia pat stačiokė. Seneliui, reik manyt, kad jau nugriso toks baisus gyvenimas. Ne kartą, greičiausiai, pareina jam alkanam būti, ir šalčio pakęst ir viso ko prisiklausyti. Tad aš nuo jo ir pradėsiu. Eisiu atlankyti. Užjasiu jo vargą. Gal susigraudins, papasakosiu apie geriausią Jėzų, apie Jo gailestingąją širdį, kad Jis žada kiekvieną priglausti, tik gaileščio sugraudinta širdimi pulsiu į Jį..

Iš anksto susidėstė, ką ir kaip ligoniui nupasakos. Persižegnojo ir išėjo į Dešrelių namelį, kuris čia pat šalia Barbaros darželio stovėjo.

Misijos.

Didelei jos laimei namieje užtiko

tik vieny vieną neregį su dviem mažutėmis anūkėmis.

Iėjusi pagarbino Kristų, bet niekas nieko neatsakė. Barbora to ir tikėjosi. Priėjusi prie mažučių kūdikių, juos paglostė, pasiėmė mažesniąją mergytę ant rankų. Paglamonėjo, prispaudė prie krūtinės, o širdyje sau manė: —

— Šio nekalto kūdikio Angele Sarge, padėk man nelaimingą suklydėlį į Jėzaus avidę sugražinti! —

Didelė, gaili ašara nenoromis jai išsiveržė iš akies. Mergytė, pastebėjusi ašarą, taip pat susigraudino ir pro verksmus — sušuko:

— Teta, ko verki?

Čia Barbora dar labiau susigraudino ir pakuždomis kūdikiui sako:

— Man gaila tavo vargšo tėvuko. Kaip sunkiai serga. Nėra kam jo suraminti. Judvi dar mažytės, o jųdviejų tėveliai neturi kada, turi kasdien į darbą eiti.

— Tėvuk, tėvuk! — kūdikis nusokusi nuo Barbaros rankų ir prišokusi prie senučio, ėmė šaukti:

— Tėvuk, tetai labai tavęs gaila! Jai net ašaros byra. Kad tu pamatytum, kokios didelės ir kokios gailios. Viena man užkrito ant rankutės, tai kaip dilgėlės degina...

Senelis tarsi iš sapno išbudo. Baidydamasis penkioliktas ar šešioliktas metas, kaip jis vargšta, o nieks ligi šiol nė vieno užuojautos žodelio jam nepratarė. O čia girdi, kad dėl jo nelaimės atėjusiai kaimynei net ašaros laša. Nenoromis susigraudinimo jausmas žaibu pervėrė visą jo kūną.

— Ačiū tau, kaimynėle, kad bent tu manęs neužsimiršai. Eikše, sėsk čia šalia manęs, kedę pasitraukus. Pasiakalbėsime kiek. Gal bus man kiek ramiau.

Barbora labai džiaugėsi, kad misi-

jonieraviavimui tokia puiki proga pati ateina. Ji pasitraukė kedę arčiau prie senelio lovos ir pradėjo kalbą.

Dešrelės nelaimės.

— Brangus kaimyne, nors mudu jau nuo seniai netoli vienas nuo kito gyvename, o niekad nepasitaikė arčiau pasikalbėti apie gyvenimo vargus ir nelaimes. Ar nuo seniai ši nelaimė tave slogina?

— Ačiū, kaimynėl, kad užklausei. Aš mielai tau papasakosiu, nors žinau, kad ir tu nedaug ką man galėsi padėti. Jau niekas man akių negražins! —

Čia senelis susigraudino ir nukrėtė jį visą šiurpas, lyg rengiantis gailiai verkti.

— Žinia, kas ne mūsų valioje, kaimyne, negalėsiu padaryti. Bet atsiminkime, kad ir nesugražinus sveikatos, ligoniui galima daug palengvinti, nuraminant jo sąžinės abejojimus, širdies neramumus...

— Tai kad kas man nuimtų tą baisų slogutį! Iš tiesų, būtų man daug lengviau vargti ir kentėti. Tada vargtų tik kūnas, o dabar manyje yra du didžiausi sopuliai — kūno ir sielos (dūšios). Kūnas netekęs regėjimo, o siela nebetekusi Dievo. Dieną naktį kaninuos — nieks neateina man padėti.

Senoji Barbora suprato, kad dabar pats gerasis laikas misijų darbui dirbti. Atsidusus dar kartą, šio namo šventiems Globėjams ir paaukodama S. Jėzų Širdžiai pradėdanti šviesos ieškoti nusidėjėliui, ėmė pasakoti, ką buvo girdėjusi per Misijas bažnyčioje. Koks geras ir gailestingas nusidėjėliams Jėzus. Kaip Magdalietai ir latrui ant kryžiaus mirštančiam atleido nuodėmes. Kaip Jis sakėsi, kad atėjęs ne sveikų, bet ligonių ieškoti. Kaip dangaus an-

gelai džiaugiasi del vieno grįžtančio nusidėjėlio...

Nesiskubindama, iš lėto, žodis po žodžio ji dėstė, ką buvo girdėjusi iš misijonierių, arba ką buvo kur skaičiusi... Ji pasakojo, o nejučiomis Šv. Dvasia laimino ir laistė savo malonės vandeniui jos žodžius. Tie žodžiai, tarsi į drėgną žemę, medelio šaknelės, vis skverbėsi gilyn ir gilyn į susopėjusią senelio širdį, ir taip ją maloniai kuteno, kad jam rodėsi, jog grįžta jo jaunosios dienos. Malonios, linksmos dienos. Užsimiršo savo neregėjimą ir visus sopulius bei nesmagumus. Dabar tik vienas dalykas galvoje jam stovėjo: kuo greičiau pulti Kristui kartu su Magdalietae prie kojų ir klabentis į Jo širdį pasigailėjimo...

— Bet kas mane nuveš į Bažnyčią? Kaip aš atliksiu išpažintį? Kas man tą geriausiajį Jėzų atneš? — nusiminusiu balsu klausė ligonis.

— Nesirūpink, viskas bus, tik sakyk, ar nori susitaikyti su Jėzumi, nori taisyti savo gyvenimą?

— Noriu, labai noriu!... — Čia senelis pažlugo ašaromis, kaip kad labai susigraudinęs mažas kūdikis... Verkė jis už savo kaltybes, verkė už savo apsilaidimą, kad tiek metų buvo visai supagonėjęs ir nepildęs jokių savo tikybos pareigų... Verkė, kad savo pavyzdžiu piktino visą savo šeimyną. Savo vaikus bedievius užaugino. Visą šeimyną sukrikdė. Gal ir amžinai dėl savo kaltės ją visą pražudys...

Senelis verkė, o Dangus juokėsi. Juokėsi del to, kad matė, jog atėjo išganymas ne tik šiam seneliui, bet per jį ir visam namui.

Dar tą pačią dieną atvyko Misijonierius. Išklusė ligonį išpažinties. Suramino. Padovanojo ražančių ir patarė per "Nusidėjėlių Pagalbą" ieškoti iš Jė-

zaus sau pasigailėjimo.

Kitą dieną atvežta buvo jam Š.Š. Sakramentas, kurį su didžiausiu susigraudinimu ir meile priėmė. Nuo šiol senelis kas mėnuo prašydavo savo kleboną aprūpinti jį šventais Sakramentais.

Turėdamas progos taip dažnai lankytis Dešrelės šeimynoje, nejučiomis paveikė ir kitus jos narius. Pirmiausia susitaikė su Dievu senelio marti, vaikučių motina. Paskui ją pasekė jos vyras. Vėliausiai išgirdo antrasis senelio sūnus. Tačiau atsivertė ir tas.

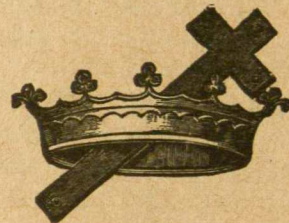
Štai ką padarė vienos silpnos, nemokytos senutės misijonierivimas. Jei mes kiekvienas pasiskirtume bent po vieną iškrypusią iš tikėjimo šeimyną Kristui sugrąžinti, tai kokios puikios ir gražios Kristus piūties susilauktų!..

Padarykime Jėzui tą malonumą, o Jis toks dosnus ir malonus, kad iš niekeno nieko dovanai nenori. Jis žada gausų užmokestį net už mažutėlį vandens puodelį Jo vardu vargšui paduotą. O kas gal būt didesnis vargšas už išklydusius iš tikro tikėjimo, už nusikaltėlius, nebetekusius Dievo?

Eikime kas gyvas šio švento darbo dirbti, o gausus užmokestis neaplenks mūsų!

Būkime misijonieriai savo brolių tarpe!

K. A. P.

MUSŲ DARBAI

Misijonieriai.

ŠGANYTOJAS pasiuntė Apaštalus mokyti visas gimines, šaukti žmonių į išganymą. Jie išėjo, skelbė Jėzaus Kristaus paliktąjį mokslą, krikštijo žmones, patarnavo jiems dvasios reikaluose. Jie buvo pirmieji Kristaus pasiuntiniai—misijonieriai.

Jų pėdomis seka visi kiti misijonieriai, dažnai net savo sveikatą ir gyvybę išstatydami pavojun. Jie tai daro su dideliu pasišventimu Kristaus Karalystei—Bažnyčiai ant žemės, norėdami pagelbėti visiems Dievą mylintiems žmonėms atsiekti amžiną laimę.

Nors misijonieriumi galima pavadinti kiekvieną dorą asmenį, kuris platina Dievo meilę žmonėse, bet ypač tas vardas tinka kunigams vienuoliams, kurie, savo dvasinės valdžios įgaliojimu, imasi viešai skelbti Kristaus mokslą ir Jo paliktus dorovės nuostatus. Kai kurie misijonieriai vyksta į svetimas, nepažįstamas šalis, dirba svetimųjų tarpe, išmokę jų kalbos. Kiti misijonieriai darbuojasi savo tautiečių tarpe. Iš lietuvių tarpo turime toš ir kitos rūšies misijonierius. Pas svetimus vyksta tų vienuolių nariai, kurios turi savo misijų stotis pav. Kinijoje, Afrikoje, Pacifiko salose ir t.t.

Kitų vienuolijos nariai daugiausiai dirba savųjų tarpe. Amerikoje turime savųjų misijonierių, kunigų-vienuolių. Jie teikia misijas lietuvių parapijose. Ypač paskutiniaisiais 8-10 metais Amerikoje daug pasidarbavo misijas beduodami kunigai Marijonai. Jie patys dirba ir į savo vietą auklėja naujus misijonierius, Amerikoje gimusius lietuvius jaunuolius. Visos didesnės, o net daug mažesnių kolonijų girdėjo Dievo žodį skelbiant tokius misi-

jonierius k. a. kun. Pijų Andziulį, kun. J. Vaitkevičių, kun. V. Kulikauską, kun. F. Kudirką, kun. L. Draugelį, kun. M. Urbanavičių, kun. A. Petrauską ir kitus.

Misijos yra dvasinio atsigaivinimo, atbudimo laikas ir gausių Dievo malonių metas. Daug parapijų norėtų turėti pas save misijas kas metai: kitos — bent į du metus; bet ir tai nevisada pavyksta gauti patogiu sau ir misijonieriams laiku misijas.

Būtų gera, jei kuriose kolonijose būtų ruošiamasi šiemet turėti misijas, kad tų parapijų gerb. klebonai pirm laiko teiktųsi kreiptis į misijonierius ir susitarti kas link laiko.

Kadangi ne visiems gerb. Klebonams yra žinomas Misijonierių adresas, tai patogiausia bus visiems kreiptis į "Laivo" redakciją. Iš čia bus pranešta visos reikalingos žinios. "Laivo" adresas: 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Kolegijos Remėjai:

P. Puščiuvienė Athol, Mass.	3.00
O. Sonikienė Phila., Pa.	3.00
Motiejus Bogušas Waterbury, Conn.	5.00
M. Danulevičienė Nashua, N. H.	3.00
B. Simonaitienė Herrin, Ill.	3.00
K. Daunoras Custer, Mich.	3.00
St. Bagdonas Chicago, Ill.	3.00
Mar. Bruknienė Montreal, Kanada	3.00
Dom. Markūnienė L. I. City, N. Y.	3.00
Zof. Žičkienė Dorchester, Mass...	3.00
Ag. Zizminskaitė Racine, Wis. ..	3.00
Domin. Stogis Chicago, Ill.	10.00
A. Stakenienė Ozone Parw, N. Y.	3.00
Al. Krušas Elizabeth, N. J.	3.00
Mar. Stulginskienė Chicago, Ill. ..	3.00
Katar. Žvynienė Brooklyn, N. Y.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas

Remėjų Centras.

Amerikos Lietuvių Žinios.

SCRANTON, PA. *Linksmas naujienu.*

Jau pradeda žmonės plačiai kalbėti, jog anglies kasyklos "Underwood" priklausiančios Pittston Coal Co. šią savaitę pradės veikti.

Žmonės per porą mėnesių visai neturėjo darbo. Tikisi, darbams prasidėjus, bus geriau.

PHILADELPHIA, PA. *Vytauto 500 m. sukak. paminėjimas.* Vytauto 500 m. sukaktuvių paminėjimo komisijos susirinkimas buvo 10 d. rugp., šv. Kazimiero parapijos svetainėj. Klebono pasidarbavimų, gauta katedra bažnytinėms iškilinėms lapkr. 27 d.

Programai salė paimta Lithuanian National Hall (Mojamising ave. Montrose st.).

Gerb. klebonas kun. J. Čepukaitis kviečia Cesterio, Estono ir Camdeno lietuvius dalyvauti tose iškilinėse.

Vytauto 500 m. Sukaktuvės

Waukegan, Ill.

Šiais 1930 metais sukanka 500 metų nuo mirties Lietuvos Didžiojo Kunigaikščio Vytauto. Kaip Lietuvoje, taip pat ir Amerikoje tos jojo mirties sukaktuvės iškilmingai apvairšėjamos.

Waukegano lietuviai nutarė, kiek galima, iškilmingiau tąjį paminėjimą atlikti. Visos katalikiškos šv. Baltramiejaus parapijos draugijos, kaip vyrų, taip ir moterų, padarė savo susirinkimus, išrinko komisiją, kuri rūpintūsi tuo reikalu. Waukegane, Ill. tasai paminėjimas bus š. m. rugpiūčio 31 d. Bus tą dieną atatinamos pamaldos šv. Baltramiejaus bažnyčioje, paskui gi paminėjimas draugijų salėje. Ten numatoma paskaitos, prakalbos, deklamacijos ir t.t. Kiek teko patirti, bus tuo laiku ir aukštų svečių iš Chicago. N. K.

FEDERACIJOS KONGRESO
NUTARIMAI.

Newark, N. J. Didžiojo New Yorko Federacijos apskrities komisija patiekė kai kurias konstitucijos pataisas, kurios priimtos, o visas pertaisytos konstitucijos projektas paliekamas svarstyti kitam kongresui.

Skaitoma ir priimama tokios rezoliucijos:

Santykiai su L. K. V. C.

Turint galvoje, kad Lietuvos Katalikų veikimo Centras dirba tą patį katalikybės apaštalavimo darbą, kaip ir A. L. R. K. Federacija, del to XX kongresas dar kartą panaujina savo nusistatymą veikti artimiausiame kontakte su L. K. V. C. ir prašo jo moralės paramos. Šia proga kongresas reiškia užuojautą del Lietuvos katalikų akcijos persekiojimo, trukdymo, del uždarinėjimo bei suvalstybinimo privačių katalikiškų mokyklų.

Jaunimo klausimu.

1) XX kongresas džiaugiasi sužinojęs, kad šių metų L. Vyčių seimas įvedė į savo organizaciją reikalingu reformų, k. t. — Eucharistininkų sekeiją atskirai vyrams ir mergaitėms, apdraudos skyrių ir kitus, del to ragina katalikiškąją visuomenę L. Vyčių organizaciją remti moraliai ir materialiai, kuriant kuopas, jas palaikant ir atatinamai globojant.

2) Jungti visas liet. katalikų esamas lokales jaunimo draugijas į L. Vyčių organizaciją.

L. R. K. S. A.

L. R. K. S. A. yra svarbi mūsų fraternalė ir kultūrinė organizacija, del to jos reikalai privalo būti artimi visai mūsų visuomenei. Rūpi ji ir Federacijai, kurios kongrese plačiai jos reikalais išsitarata ir nutarta a) raginti liet. katalikus

jon dėtis, b) susirūpinti centro aparato sutvarkymu, c) jos čarterio įregistravimu Massachusetts, Connecticut ir kitose valstybėse. Kongresas tačiau augailestauja, kad Sus-mo dabartinė vadovybė ištraukė Sus-mą iš bendros Amerikos lietuvių katalikų akcijos ir pasitiki, kad neužilgo jis vėl grįš po Federacijos vėliava.

Vilnius ir mes.

XX kongresas šiais Vytauto Didžiojo jubiliejiniais metais dar kartą energingai pareiškia organizuotųjų Amerikos lietuvių katalikų vardu savo griežtą nusistatymą už Vilniaus krašto atvadavimą.

Spauda.

XX kongresas, žinodamas, kad be spaudos sunku būtų vykinti katalikiškoji akcija, nutarta remti esamus katalikiškus laikraščius, būtent — "Draugą," "Darbininką," "Garsą," "Vytį," "Moterų Dirvą" ir "Laivą" ir taipgi nutaria moraliai padėti Didžioj New Yorko lietuviams katalikams įsisteigti Brooklyne katalikišką laikraštį, o jei būtų galima, susitarti su L. Vyčių organizacija, perkelti "Vytį" į Brooklyną, paverčiant jį savaitraščiu.

Del Vytauto sukaktuvių.

XX kongresas ragina visas tas lietuvių kolonijas, kurios iki šiol dar nėra paminėjusios Vytauto Didžiojo 500 m. mirties sukaktuves, kad tai pasistengtų padaryti, stengiantis tuo minėjimu labiau suinteresuoti platesnę Amerikos visuomenę.

Kitos rezoliucijos išnešta del visuomenės blaivinimo, del teikimo paramos šv. Kazimiero dr-jos atstovui ir del bolševikų veikimo.

Naujoji valdyba.

Federacijos centro valdybon kengresas išrinko: kun. J. Ambotą iš Hartford, Conn., Dvasios vadu, kun. Ig. Albavičių pirmininku, L. Šimutį, kun. J. Švagždį iš Brockton, Mass., kun. J. Karalių iš Shenandoah, Pa. ir kun. J. Balkūną iš

Brooklyno vice-pirmininkais, K. Krušinską iš Brooklyn, N. Y. išdininku, kun. Lekėšį ir J. Mačiulį revizijos komisijon.

Kongresas pasižymėjo savo gražia nuotaika, rimumu ir pasiryžimu atgavinti ir sustiprinti Amerikos lietuvių katalikų akciją. Tenka tik palinkėti, kad visi gražūs nutarimai būtų realizuoti gyvenime.

Prie kongreso pasisekimo daug prisidėjo Newark, N. J. liet. kat. su savo klebonu kun. Ig. Kelmeliu priešakyje, kurie labai gražiai suruošė kongreso pramogas

— 0 —

Klausimai ir Atsak.

* * *

KLAUSIMAS. Kokiam amžyje gyvenė Šv. Katarina Sienietė?

Katarina Chicagietė.

ATSAKYMAS. Keturioliktame. Ji gimė 1347 m. Turėdama 33 m. mirė 1380 m.

KLAUSIMAS. Kodėl naujoms vienuolėms kerpami plaukai bažnyčioje? Aš buvau iškilmėse ir mačiau kaip kunigas prie altoriaus kirpo joms plaukus.

A. A—tė, Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. Yra tai šventų apeigų dalis, kuri parodo, jog kandidatė į vienuolės Bažnyčios vardu priimama į Vienuoliją ir kad ji visiškai atsiduoda V. Dievui tarnauti.

KLAUSIMAS. Daug kas sako, būk šv. Kazimieras buvęs lenkas. Kur tiesa?

J. T. iš S. Louis, Mo.

ATSAKYMAS. Šv. Kazimieras tiek buvo lenkas, kiek Tamsta anglas. Nei jo tėvas, nei motina nebuvo lenkai. Tiesa, jo tėvas buvo Lenkijos karalius, bet valstybes dažnai valdo ir kitos tautos žmonės. Lenkija nepagalėjo pati valdytis, reikėjo smegenų skolintis iš Lietuvos.

KLAUSIMAS. Kur ilsis šv. Kazimiero palaikai, relikvijos?

J. T. iš S. Louis, Mo.

ATSAKYMAS. Daugiausiai jų yra

Alp 2272

Vilniuje. Bet kaip kiekvieno šventojo taip ir šv. Kazimiero relikvijos panorėjo turėti daug bažnyčių, jo vardu pastatytų. Ir jos daugumoje yra gavusios jo šv. kaulelių ir rūbų trupinėlius.

KLAUSIMAS. Kai kurie lietuviai S. Louis, Mo. man kalba, būk Šv. Tėvas liepęs kryžiokam kankinti lietuvius ir po prievarta krikštyti, o kurie nesutiks — užmušti. Ar tiesa?

J. T. "Laivo" Skaitytojas.

ATSAKYMAS. Netiesa. Katalikų Bažnyčia niekur prievartos nenaudoja, teikdama Šv. Sakramentus. Kad krikštą priimti galėtų suaugęs žmogus, reikia, kad jis pats pareikštų tikis į Dievą, į Jėzų Kristų ir į Jo Bažnyčią.

Iki šiol niekur nėra buvę, kad šv. Tėvas būtų liepęs kankinti lietuvius, ar kurią kitą tautą. Visos tautos jam vienuodai brangios. Tokius šmeižtus prieš šv. Tėvą platina tik blogos valios, pasileidę nemokšos žmonės.

KLAUSIMAS. Ar užtenka žmogui prisiminti paskutiniuosius daiktus, kad nesunikalstų?

O. Aitis, New York City.

ATSAKYMAS. Geros valios pamaldiems žmėms užtenka to, nes Šv. Dvasia sako: "Visuose savo darbuose atsimink savo galą (t. y. mirtį) ir tu nenušidėsi per amžius." (Ekli. 7, 40).

Kiti gi žmonės, kurie rimtai negalvoja apie savo amženybę, nors prisimena pavojų, į kurį išsistato blogai bedarydami, bet atsakomybės supratimo ir noro Dievui įtikti stoka viską sugadina.

KLAUSIMAS. Iš kur žmogus gauna sielą? Gal tai tėvų sielos dalis?

J. P—tis iš Cleveland, O.

ATSAKYMAS. Siela nėra kūnas; ji dalių neturi, bet turi įvairius privalumus: dvasiškumą, nemarumą, protingumą, sąžinę ir yra gyvybės palaikytoja žmoguje. Iš tėvų sielos gauti negalime. Jūs nebu-

vo pirmiau, negu mūsų kūnas pradėjo formotis. Tada V. Dievas sutvėrė mūsų sielą ir mes tapome savaimingi žmonės. Dievas yra mūsų Kūrėjas.

KLAUSIMAS. Ar teisybė, kad bolševikai iš armotų sunaikinę Šv. Panelės Aušros Vartų stebuklingą paveikslą Vilniuje? Ar tasai paveikslas yra Vilniuje?

J. T. "Laivo" Skaitytojas.

ATSAKYMAS. Jeigu bolševikų valdžioj būtų Vilnius, gal jie ir būtų išdrįsę pasikesinti prieš Šv. Panelės Stebuklingą paveikslą, bet dabar jisai kaip buvo, taip ir paliko Aušros Vartuose. Žmonės ten gauna per užtarymą Šv. Panelės gausių Dievo malonių. Visi vyrai, einantieji pro Aušros Vartus, būtinai nusiima kepurės; tą net darė bolševikai 1920 metais, kuomet buvo trumpam laikui užėmę Vilnių.

Šie skleidžiamieji paskalai Jūsų apylinkėje yra tų pačių bolševikėlių darbas. Jie nori suerzinti, paniekinti tikinčiuosius.

Sužeistas Konsulis Jatulis.

Tarp Šilutės ir Pagėgių įvyko automobilio katastrofa, kuriuo važiavo Lietuvos konsulas Tilžėj dr. Jatulis, Klaipėdos šaulių rinktinės vadas p. Bruvelaitis, mok. Purvinis ir dar du asmenys. Prasilenkdamas su kitu automobiliu užvažiavo ant akmens ir, padangai sproguos, apvirto. Dr. Jatulis lengvai sužeistas į smilkinį, p. Bruvelaitis į viršugalvį ir dar vienas keleivis į koją. E.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.